СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ | РІК XL. Ч. 32. | Джерзи Сіті, Н. Дж., вівторок, 9 лютого 1932. | VOL. XL. | No. 32. | Jersey City, N. J., Tuesday, February 9, 1932. | THREE CENTS.

АЛ СМИТ ГОТОВИЙ КАНДИДУВАТИ НА ПРЕЗИДЕНТА ДЕРЖАВИ

ДЕКЛЯРАЦІЯ ВИКЛИКАЛА ВЕЛИКЕ ЗАМІШАННЯ СЕРЕД ДЕМОКРАТІВ, А ГОЛОВНО СЕРЕД ПРИХИЛЬНИКІВ КАНДИДАТУРИ ҐОВЕРНОРА РУЗВЕЛТА.

НЮ ЙОРК. — Бувший ґовернор Ал Смит, кандидат демократичної партії на президента в 1928 р., видав заяву, в якій зазначив, що на випадок, коли демократична конвенція по холодній розвазі заявиться за його кандидатуру на президента держави, він готов знову розпочати виборчу кампанію. Заразом Смит подав, що він не робитиме ніяких заходів, щоби вести аґітацію за свою номінацію на демократичній конвенції.

Ота коротка заява викликала в цілій американській пресі тисячі ріжних толків. В одних стейтах, як от у Ню Гемшир, Пенсилвенії чи в Ню Джерзі, заповідають Смитови побіду, а знову на Полудні твердять, що він уже раз мав нагоду показати свою силу, а другим разом не має виглядів на побіду.

Одно певне, що отся декларація Смита дуже пошкодить номінації ґовернора Франкліна Рузвелта. З неї виходить, що між ними обидвома прийде до боротьби, яка розібє демократичні сили. Обидва були приятелями. Отсе Смит наклонив був хорого Рузвелта кандидувати на нюйорського ґовернора і це був Рузвелт, котрий проголошував номінацію Смита на останній демократичній конвенції, яка заіменувала Смита кандидатом на президента.

Републиканці задоволені з цеї боротьби і кажуть, що шанси Гувера на поновний вибір зросли. Назагал думають, що демократична конвенція не буде всилі заіменувати ні Рузвелта ні Смита, а певно вийде якась третя особа, яка не матиме тої популярности, що Смит чи Рузвелт.

Також побоюються, що при виборах відґраватиме знову велику ролю релиґійне питання. І Тамані не буде за Смита, ні за Рузвелта, а це також комплікує справу.

БРИТІЙСЬКА ТАРИФА — ВІДПОВІДЬ НА АМЕРИКАНСЬКУ ГЛУПОТУ.

ВАШИНҐТОН. — Сенатор Албен Берклі, демократ з Кентоки, обговорюючи підвищення британської тарифи на 10%, заявив, що це є наслідок тої короткозорої тарифової політики, яку завела републиканська адміністрація в 1930 р. Міжнародні тарифові глупости, говорив сенатор, є тільки продовженням американської глупоти.

ЗБІЛЬШАЄТЬСЯ ЧИСЛО НОВИХ КОРПОРАЦІЙ.

ОЛБАНІ. — В січні занотовано в нюйорськім стейті 2,357 нових корпорацій. Від двох літ не завважено такого руху, з якого тепер заключають, що треба надіятися звороту до ліпших часів.

МУРИНИ ВІДДАЮТЬ ПОШАНУ РОЗЕНВАЛДОВИ.

НЮ ЙОРК. — Мурини по цілій Америці взялися відсвяткувати память жидівського міліонера Джуліюса Розенвалда, котрий давав грубі суми на еманципацію Муринів. Розенвалд говорив, що робив це тому, що вірив, що Америка не підніметься вгору, коли всі кляси чи народи, з яких складається американське населення, не піднесеться культурно й економічно. А далі, казав Розенвалд, помагає тому, що належить до народу, який сотками літ переслідувано й тому має вроджену симпатію до всіх гноблених.

ФОРСУВАННЯ ПРОГИБІЦІЇ КОШТУЄ $370,000,000.

ВАШИНҐТОН. — Генрі Курен, президент „Асосіейшен еґенст Прогібішен Амендмент", вислав листа до всіх членів конґресу, домагаючися від них знесення прогибіції. В тім письмі Курен доказує, що від січня 1920 до 30 червня 1931 року уряд видав на форсування прогибіції найменше $370,000,000. Крім того державна каса втратила за той час на доходах $10,984,000,000. Він подає далі, що 10 стейтів з 36,003,264 населенням, заявилися за знесення прогибіції. Ті стейти представляють 29.42% цілого населення держав, а заплатили вони в 1930 р. титулом федеральних доходових податків $601,185,980, себто 63.69% усіх державних доходових податків.

За час істнування прогибіції арештовано за її нарушення 681,557 осіб, вбито зприводу неї 286 осіб, а не опубліковано яких 1,000 вбитих осіб, стягнено титулом грошевих кар $60,003,344, забрано 77,707 автомобілів, 291,181 дестилярень, усунено за хабарництво 1,604 прогибіційних аґентів, а з інших причин — 11,982 осіб.

ВЕТЕРАНИ ЗА СКРІПЛЕННЯ АРМІЇ Й МАРИНАРКИ.

ВАШИНҐТОН. — Американський Леґіон оголосив звіт, у якім підкреслює, що економія уряду завдає звільна смертельний удар маринарці й армії. Леґіон домагається від президента негайного скріплення армії на 40,000 жовнірів.

ЕКОНОМІЯ СЛІВ У ЛЬВІВСЬКІМ РАДІО.

Хор „Сурма" під проводом п. Охримовича співав до львівського радія українські колядки. Спікерка, що попереднього дня заповідала цей концерт, мабуть задля економії слів назвала українські коляди — „укр. (дальші слова застрягли їй в горлі) колєнди". А після скінчення концерту сказала, що співано колядки Ніжанковського, не згадуючи, що це були українські колядки й що їх співав український хор.

МАЛАНКА В ЯПОНІЇ.

В Японії є добрий звичай. Маланка, останній день старого року, це живий клич: плачення усіх довгів. А коли Японець не може вирівнати свого довгу, то бодай старається порозумітись, умовитися зі своїми вірителями. Цього вимагає його честь. Тому останнього дня старого року склепи й банки відчинені до пізної ночі.

САМОГУБСТВО МОЛОДОЇ МАТЕРИ.

Юлія Мазур в Дрогобичі кинулася з 6-тижневою дитиною до криниці. Вона й дитина згинули на місці. Причиною такого жахливого вчинку були родинні непорозуміння.

НОВОРІЧНА ПРИГОДА ЧЕРНОВЕЦЬКОГО ПОСАДНИКА.

На Новий Рік зробив собі хтось „добрий" жарт на кошт черновецького посадника Костяну. Саме той невідомий „хтось" запросив в імени Костяну коло 300 осіб на чай. Між запрошеними були найвищі достойники, діячі усіх політичних партій, а навіть звичайні собі бідаки. А тимчасом Костяну нічого про запросини не знав і пішов в гості. Можна собі уявити, яке було розчарування всіх „запрошених гостей", коли вони зпід дверей дому посадника мусіли вертатися домів. Другого дня Костяну закликав до себе представників преси і просив їх, щоби вони перепросили в часописах в його імени всіх „запрошених гостей", а справу передав прокураторії.

ҐАЄВИЙ СТРІЛЯЄ.

Бідний селянин села Залява, ярославицької ґміни, на Дубенщині, був змушений піти до державного ліса, щоби назбирати собі якогось хабазя (сухих тиляк) на опал. Його зустрінув лісник Завадський, який, не довго надумуючись, почав стріляти з рушниці, внаслідок чого підстрілив селянина в груди і ноги. В тяжкому стані раненого перевезено до шпиталю в Луцьку, а лісник ходить собі на волі, мов нічого не сталось.

БОРОТЬБА ЗА СВЯЩЕНИКА.

В селі Цапівцях, пов. Заліщики, вибухла боротьба селян зі станиславівською консисторією на тлі засуспендовання місцевого пароха, о. Наконечного. Селяни вислали кілька делеґацій до еп. Хомишина з проханням дарувати о. Наконечному кару, але безуспішно. Коли до Цапівців прийшов новий священик, о. Коцик, селяни не пустили його до церкви та замкнули перед ним приходство. Епископ загрозив замкненням церкви та поліцією. Як скінчиться цей жалюгідний конфлікт, годі передбачити.

ПОВІДОМЛЕННЄ

Згідно з параграфом 56. статута У. Н. Союза, сим повідомляю всіх Вп. Головних Урядників У. Н. Союза, що:

РІЧНЕ ЗАСІДАННЄ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАР. СОЮЗА

:——::——: розпічнеться :——::——:

В ПОНЕДІЛОК, ДНЯ 15-ГО ЛЮТОГО (FEBR.) 1932 РОКУ

в годині 9-тій рано

В ДОМІ У. Н. СОЮЗА ПІД Ч. 81-83 ҐРЕНД УЛИЦЯ, ДЖЕРЗИ СІТИ, Н. ДЖ.

Іван Кашуанюк, гол. рек. секретар.

НА ЗАХІД, А ПОТІМ НА ЕМЕРИТУРУ.

В селі Почапах, пов. Золочів, учителював довгий час учитель Маринович. Видно, що комусь не подобалось те, що він працював в кооперативі та читальні. Коли минулого року на гостинці Почапи - Білий Камінь „хтось" підрізав телеграфічні стовпи, цей саботаж приписали Мариновичеви. Та хоч йому після заарештування не доказали вини, то всетаки кинули його на захід, а по році проти його волі перенесли на емеритуру.

ПОЛІЦАЙ — ЗЛОДІЄМ.

В саме навечеря латинського Різдва в Ряшеві арештувано поліцая Францішка Шиманського за доконані ним вломи впродовж цілих чотирох літ. Маючи нічну службу, він у своєму районі розбивав склепи й крав із них речі, яких підчас ревізії знайшли в його хаті цілий маґазин. По вломі на другий день він дуже ревно провадив слідство, придержуючи „підозрілих".

АРЕШТУВАННЯ.

В Липиці долішній, пов. Рогатин, місцева поліція арештувала дня 26-го грудня м. р. недавно випущених з бережанської тюрми учеників: Василя Лотоцького, Івана Рибицького та сільського хлопця Івана Нижника. Арештованих без жадного переслухання відіслано до тюрми в Бережанах. Причина арештування невідома.

СМЕРТЬ ДВОХ ОСІБ ПІД ЛЕДОМ.

На озері Краньце, заліської ґміни (недалеко Вильна), приключився траґічний випадок. Через замерзле озеро їхало кілька пар саней з людьми. З приводу дуже скорої їзди досить тонкий лід заломився на середині озера і двоє саней разом з 7 особами впали до води. Заалярмовано негайно мешканців поблизького села, звідки прийшло кілька осіб на поміч. Вдалося вратувати 5 осіб; дві особи потонули.

НОВІ ТРИ КОМІСАРІЯТИ В СССР.

В Москві оголошено постанову центрального комітету комуністичної партії про ліквідацію Вищої Ради Народнього Комісаріяту й утворення на її місце трох нових комісаріятів, а саме лісного, легкого й тяжкого промислу. В звязку з цим „Правда" оголошує іменування нових комісарів. Комісарем лісного промислу іменовано Лобова, а комісаріят легкого промислу обняв дотеперішній торговельний представник СССР в Берліні, Лубінов.

РУСОТЯПИ НА ЗАКАРПАТТІ ЗБЛЯМУВАЛИСЬ.

В останніх часах русотяпи (москвофіли) на Закарпатті, завдяки підпорі з боку ужгородського уряду й особливо чеської аґрарної партії, прийшли були до значної сили. Діставали зі всіх сторін субвенції, за які, замісць того, щоб зужити їх на ширення культури, в своїй ненависти до української справи зачали видавати всякого роду пропаґандистичні декларації, обиджаючі українську людність Закарпаття. Останньо видали „Декларацію прав карпаторусского народа". На декларації, яку заслали Духновичівці (репрезентанти русско-московського напряму) всім клюбам і послам чеських партій, були підписані чільні репрезентанти громадянського життя на Закарпатті. Та тепер виявилося, що ці підписи фальшиві. Тижневик соціяльних демократів в Ужгороді, „Глас Виходу", в числі 51. приніс заяву президента краєвого суду в Ужгороді, д-ра Іллі Гаджеґи, в якій він стверджує, що згаданої декларації він не підписав, нікого не уповажнив підписати своє імя на декларації, про яку він дотепер нічого навіть не знав. За тим пішли і дальші заяви, так, що виявилося, що Духновичівці просто підписали самі людей. От так виглядає спосіб боротьби зрадників українського народа. Вони всюди працюють однаково.

ҐРАБІЖНИЦЬКИЙ НАПАД.

В попелівських лісах біля Борислава два типи напали й ограбили Петра Телепка, мешканця Дністриків. Погрозивши, що вбють сокирою, напасники забрали Телепкови 5.50 зол. Як підозрілих поліція арештувала Василя Яворського та Кароля Кобилевського, обох з Попелів. Пошкодований пізнав їх підчас конфронтації і вони призналися до вини.

САМОСУД.

Дня 25. грудня у ночі Андрій Марчук у селі Малім Раківці (Волинь) зловив у своїй коморі двох злодіїв, з яких один, Петро Пухтай (Ковалик), був узброєний укороченим крісом. Поки збіглися люди, перший злодій утік, а Пухтая селяни затримали і стали бити. Коли він втратив притомність, його занесли до хати Марчука, де він і помер. У звязку з тим убивством поліція арештувала Андрія Марчука та його сина. Тіла вбитого до 2. січня не позволяли ховати, тиждень воно лежало в хаті Марчука, а після того його перевезли до громадського маґазину. Як спільника Пухтая арештували двацять-літнього Івана Миколюка.

МОСКВА БОЇТЬСЯ ПРОТИБОЛЬШЕВИЦЬКОГО ПОВСТАННЯ В СХІДНІМ СИБІРІ

БОЛЬШЕВИКИ ЗБИРАЮТЬ ВЕЛИКУ АРМІЮ НА ПРИМОРЮ. ПЕРЕВЕЛИ МАСОВІ АРЕШТИ „БІЛОҐВАРДІЙЦІВ".

ТОКІО (Японія). — Японський ґенеральний консуль у Владивостоці повідомляє уряд, що за останні десять днів Владивосток та його околиці нагадують собою часи війни. Скрізь переводиться концентрація радянських військ та поспішно йдуть воєнні приготовання. Кождого дня прибувають свіжі війська та амуніція й воєнні прилади.

Разом з тим большевики переводять масові арешти у Владивостоці, на Приморю та в Східнім Сибірі всіх тих, кого вони підозрівають в опозиції до комуністичної влади. У Владивостоці всі вязниці забиті так, що вже нема кути садити людей, а тому арештованих висилають геть зі Східнього Сибіру в глибину Росії. Большевики бояться, що білоґвардійці, яких у Манджурії нараховується до сто тисяч, можуть розпочати активну боротьбу проти большевиків на Далекому Сході. До тих білоґвардійців, які тепер знаходяться в районі японської окупації в Манджурії, можуть приєднатися ті, що перебувають на теренах Далекого Сходу під большевиками.

Тому большевики тепер знову встановили на Далекому Сході режім червоного терору, переслідуючи всі підозрілі та невгодні їм особи. Білоґвардійці в Манджурії висловили свою радість і задоволення перед Японцями зприводу заняття ними Манджурії. Успіхи Японців у Манджурії білоґвардійці вважають сильним ударом по большевиках не лише на Далекому Сході, але взагалі в Росії.

ПЛЯН ЯПОНІЇ ДО ЗАМИРЕННЯ В КИТАЮ.

ТОКІО. — Японія сподівається, що буде скликана інтернаціональна конференція, щоб покінчити з воєнними подіями в Шанґаю та в інших районах Китаю. Японія має запропонувати, щоб Шанґай, Кантон, Ганков, Тянцін і Тцінтас були цілковито обеззброєні, а довкола них щоби були установлені невтральні смуги шириною 20 до 50 миль, які малиб охороняти інтернаціональні війська.

Всі ці міста мають лишитися в складі китайської держави, але чужинецькі держави малиб свої певні права в їх портах. Японія вважає, що конче потрібна піддержка Злучених Держав цих плянів, а також потрібна згода Ліґи Націй, щоб такі пляни були переведені в життя. Тоді нарешті наступить заспокоєння на Далекому Сході.

В районі Шанґаю йдуть дальші бої між Японцями та Китайцями. Китайці підвозять все свої свіжі війська. Вони вже згромадили значне число своїх воєнних літаків і обкидали бомбами японські воєнні судна.

ЗАМАХ НА ҐУБЕРНАТОРА БЕНҐАЛІЮ.

БОМБЕЙ (Індія). — Сімнацять-літня Індійка стріляла в ґубернатора провінції Бенґаль, Станлі Джексона, але промахнулася. Дівчина, Біма Дева, стрілила пять разів у ґубернатора, підчас його промови на загальних зборах університету. Поліція вже давно знала, що ґубернатора Станлі Джексона терористи постановили вбити.

Британська влада в Індії тепер взагалі занепокоєна тим, що серед індуського жіноцтва все більше зростає активність у боротьбі проти Британії та все частішою стає участь жіноцтва в терористичних актах.

ЛИТОВЦІ АРЕШТУВАЛИ МЕМЕЛЬСЬКОГО ПРЕЗИДЕНТА.

КОВНО (Литва). — Литовський ґубернатор у Мемелю, Меркус, арештував президента мемельської автономної території, яка знаходиться під управою литовських представників та представників місцевого населення. Президент мемельської території, Німець Бетчер, їздив недавно до Берліна на якісь переговори з берлінським урядом у той час, як мемельська територія є автономною частиною литовської держави.

Бетчер тепер буде поставлений перед суд за зраду. Він знаходиться під арештом у військовому таборі.

НІМЕЧЧИНА ПРОТЕСТУЄ.

БЕРЛІН (Німеччина). — Уряд заявить перед Ліґою Нацією протест зприводу порушення Литвою постанов Ліґи Націй, на підставі яких мемельську територію прилучено до Литви. Німеччина вважає поступовання Литви порушенням постанов Ліґи Націй, які Литва зобовязалася виконувати.

Місто Мемель тепер охороняють литовські патрулі. Всі телефони й телеграфи відтяті й поза місто не виходять ніякі вісти.

АРЕШТИ В БЕРЛІНІ.

БЕРЛІН (Німеччина). — Поліція арештувала 150 аґітаторів підчас сутички між націоналістами та комуністами. Такі сутички між цими двома крайніми політичними ґрупами в Німеччині відбуваються майже що тижня.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES: Three cents a copy		ПЕРЕДПЛАТА: Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сити і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Тел. „Свободи": Mongomery 5-0498. Тел. У. Н. Союза: Montgomery 5-1838.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ІДЕ ДО ВІЙНИ, А НЕ ДО УГОДИ

Американський кореспондент Никербокер скінчив саме друкувати в американських ґазетах серію з 24 артикулів, у яких обговорював положення Німеччини, маючи на увазі головно те питання, чи вложені в німецькі підприємства американські гроші є доброю інвестицією. А поминувши репарації, з яких европейські держави сплачують Америці воєнні довги, вже по війні опинилося в Німеччині понад $3,000,000,000 приватного капіталу. Є це отже величезна фінансова інвестиція, найбільша, яку колинебудь вложила Америка в чужий край.

Никербокер знає Німеччину від довгих літ, а крім того обїхав її ще й тепер та приглянувся економічному життю і настроям мас на місцях. І по тім усім приходить до заключення, що, поминувши всі Льокарна і Штреземанів, себто всі угодові нахили до замирення Німеччини з Францією, напруження між обидвома державами зростає з кождим новим роком. Він твердить, що між „угодовим" Штреземаном і Гітлєром, коли ходить про відношення до Франції, нема наділі ніякої ріжниці. Штреземан не вірив у ніяке дійсне замирення, але з тактичного огляду говорив про замирення, щоби дістати для Німеччини шляхом пертрактацій якісь полекші, якусь передишку, котру Німеччина використалаб на скріплення.

Никербокер твердить по 8 літах обсервацій, в часі такої гострої зими, якої Німці не памятають, і в часі німецької нужди, що без огляду на те, хто вдержиться в Німеччині при владі, прийде до війни між Францією і Німеччиною, або настануть такі часи, які нагадуватимуть воєнний стан.

Німеччина, хоч знищена мілітарно й вичерпана фінансово, певна; що остаточно вона таки вийде з побідою з французько-німецького конфлікту. Вона знає, що Велика Британія й Італія глядять кривим оком на нечуваний зріст військової сили Франції. Знають і те, що Америка вже другий раз не стане по боці Франції. І тому Німці вже цілком певно не платитимуть репарацій. Але цього їм ще замало. Вони теж проголосять неважним Верзайський договір. І надіються, що Америка, яка інвестувала в Німеччині стільки грошей, тепер у власнім інтересі буде натискати Францію на ревізію цього договору. Як Німеччина так і Франція, каже Никербокер, не хочуть війни, але події розвиваються так, що як не тепер, то пізніше все те закінчиться ще одним великим проливом крови.

ЩО НОВОГО НА ПІДКАРПАТТЮ

(З розмови з Юлієм Гуснаєм, українським послом до чехословацького парляменту).

III.

(ор) „А який економічний стан населення на Підкарпаттю?"

„Тяжкий, дуже тяжкий. Переважна частина населення — селянство, а воно тепер переходить тяжку крізу. Рільничі продукти тепер непоплатні. Худоба, коні, свині не мають ніякої ціни. Знаю, що один селянин купив 2 пацята за 400 корон, держав їх 11 місяців і, як вони мали 16 кґ., продав їх за 600 корон. Це пояснює як слід стан тих селян, що продукують на продаж.

„Та Підкарпаття має богато малоземельних селян, які мають трохи землі, не можуть з неї заробити на прожиток і примушені шукати доробити собі на прожиток деінде заробітками. Нині всі заробітки підорвані. Еміґрація до Америки й Канади замкнена — страшна втрата для нашого селянина. Богато наших заробітчан працювало в лісах, при деревних промислах. Нині всі такі роботи задержані, бо цей промисл опирається на експорт до Мадярщини, а той експорт нині замкнений. Через те нині маємо на Підкарпаттю коло 40,000 лісових робітників без праці".

„Чи причиною цього лихоліття є загальна світова кріза, чи може є й спеціяльні краєві умовини?"

„Так. На мою думку, нема сумніву, що кромі загальних умовин є ще спеціяльні умовини краю. Я маю на думці аґрарну політику теперішнього чехословацького уряду. Це політика богатих аґраріїв. Вона фаворитує чеські краї на шкоду інших, головно Підкарпаття. Коли в нас мясо дешеве, ми не можемо його везти до великих міських осередків, приміром до Праги, бо залізнича тарифа так пристроєна, що мясо довозиться дешевше з Польщі й Мадярщини, ніж з Підкарпаття. В нас богато дров, Прага їх потребує, але ми до Праги везти не можемо, бо залізничий рух і тарифи наладжені так, що дешевше везти через Галичину, Польщу, ніж через Словаччину й Моравію. Коротко, держава прилучила нас до осередка політично, але відрізала нас від нього під економічним оглядом. Підкарпаття продукує чудові вина, але ті вина заповняють наші пивниці, а на стіл Праги попадає мадярське вино зза ґраниці. Терплять через таку політику й Словаки, але не в такому степені, як Українці. Протестуємо й ми й вони, але протести не помагають, і ледви чи поможуть, як довго при владі в Празі будуть аґрарії, які, видно, все дивляться на Підкарпаття очима експльоататорів".

„Колиж аґрарії так нехтують інтереси населення Підкарпаття, то як можна собі пояснити те, що та партія має ще стільки представників з Підкарпаття?"

„Пояснення просте. Як би вибори були чисті, то аґрарії не мали би тих голосів, які вони тепер виказують. Та вибори не є чисті, ні справедливі. Мадярська влада не виховала в нашому народі прикмет свідомого, твердого виборця. Мадярщина любила держати виборців у страху перед урядником. Тому ще й досі урядник має великий вплив на вибори. Коли урядник хоче обманювати, то він може рахувати на те, що проти нього не дуже будуть протестувати. До того він часто шахрує хитро. От звичайний спосіб обману: до виборів у селі є звичайна виборча комісія. До неї кожда політична партія посилає своїх делеґатів. По закону сільський нотар має написати протокол з виборів та дати його підписати членам комісії. Отже такий нотар пише протокол у двох примірниках, а відтак дає членам комісії до підпису 4 примірники, з котрих два є зовсім чисті блянкети. Коли люди підпишуть, урядник може тепер записані понищити, а виповнити чисті блянкети так, що вони показують вислід виборів для аґраріїв. Коли відтак виборці протестують, що вислід був інакший, то проти них виставляють їх власні підписи".

„Чи так відбуваються вибори по всій Чехословаччині?"

„Ні, того сказати не можна. Серед самих Чехів вибори певно чистіші й справедливіші, ніж на Підкарпаттю, не лище тому, що там люди краще приготовані до політичного життя, але й тому, що там урядництво богато краще. На Підкарпаття вислано нам найгірший урядничий елемент, який є у Чехословаччині. Деколи урядника за провину висилають на Підкарпаття. Як він тут допуститься якої провини, то йому її дарують. Колиб наш нарід представляли в чехословацькім парляменті люди з народньої партії, то й боротьба проти здеморалізованого урядництва була би лекша".

„А чи наші люди добиваються урядових становищ?"

„Уряд заповняє урядові посади Чехами. Наших людей в урядах мало. Нашій молоді приходиться круто не тільки, як вона старається добитись до уряду, але навіть як добивається до ремесла. Підкарпаття вислало біля 20,000 молоді до Чехії вчитися всякого ремесла, але вона не може тепер вертатися на Підкарпаття ремісниками, бо через те, що всі ремісники тут Мадяри й Жиди, наші не можуть дістати місця термінаторів. Крім того для отворення варстату теж треба гроша, а тих грошей наш укінчений ремісник звичайно не має. Жидам помагають американські орґанізації (приміром, "Joint") а Українцям ніхто з Америки допомоги не дає. В наших еміґрантів зрозуміння такої піддержки ще слабе; скільки разів досі висилано допомогу в рідний край, то за кождий раз тим, котрі той край визискують. І тут ще треба праці для освідомлення наших братів за морем".

„Чи починають наші люди займатися торговлею?"

„Торговля була досі в жидівських руках. Останніми часами почали вже й наші братися до неї, та покищо наших купців ще мало. Кооперативні „дружества" розвиваються слабо, бо в них панує кацапський, мертвий дух. Крім того вони дістають державну допомогу та вчать людей не спиратися на себе, а на державу. Та всетаки я певний, що наш нарід усі ті потрібні річи скоро собі присвоїть, що він навчиться і ремісникувати й купчити й урядувати. Хоч тепер ми ще позаду Галичан, то я певний, що ми навчимося того всього добре, краще від Галичан, бо ми маємо вчителів кращих, ніж мають Галичани. Що не казатиб, Польща то тільки відбитка західньої Европи, а Чехія то таки сама західня Европа. Чехія хочкуди культурніша від Польщі. Маючи доступ до чеських шкіл і наукових установ, ми маємо доступ до самого жерела освіти й науки, а не тільки до слабої відбитки, як це є в Польщі. Наш нарід талановитий і скоро перейде вступну практику".

„Але Чехи цьому поступови не дуже то раді, неправда?"

„Того узагальнювати не можна. Не всі Чехи однакові. Я вже говорив, що урядництво, приміром, інакше в корінній Чехії, а інакше на Підкарпаттю. Тай у самій Празі не всі чеські політичні провідники держаться одного становища супроти Українців. Я говорив про чеських аґраріїв та їх погубну політику супроти Підкарпаття, але я таксамо мушу різко підчеркнути, що аґрарії — не ввесь чеський нарід. Передовсім нам, Українцям, треба затямити, що Чехи — не Поляки. Не Поляки й не Москалі. Чехи нарід куди вищий від обох названих Славян. Чехи то найбільше поступовий славянський нарід. То нарід Гуса, Коменського й Масарика".

„Кажете, Чехи не Москалі, але в Чехів є сильні московські симпатії, традиційні симпатії".

„Так, але, як кажу, то нарід Гуса, Коменського й Масарика. То нарід освіти й науки. Беручи книжку в руки, вони не шукають там доказів на свої закукурічені погляди, але питаються книжки, яка є правда; де вона, чи справді воно так, як їм здається. Вони хочуть дивитися на світ тверезо; хочуть бачити світ таким, яким він є, а не таким, яким він видається, або яким вони хотіли би його бачити. Для нас то дуже важне. Вони могли мати про нас ріжні погляди, але то не значить, що вони ті погляди будуть усе мати. Вони могли мати ті погляди дуже давно, але вони їх покинуть, як переконаються, що такі погляди не відповідають правді й життю. Нарід реалістів не може довго баламутитися. Скорше чи пізніше він мусить погодитися з правдою такою, як вона є. Вони не можуть во віки заперечувати українського народу, коли той нарід існує, жиє, працює, бореться.

„Коли Чехословаччина дістала Підкарпаття, нічого й говорити, що ми були занадто позаду західньої Европи. Не диво, що Чехи до нас пошани великої не мали. Але ми показуємося добрими учениками, як вони показуються добрими вчителями. Чим більше ми навчимося від них освіти, знання, тверезого погляду на світ, тим більше вони мусять набирати пошани до нас. Зрештою, ми не самі. Ми чуємося одним народом з усею Україною, з близькою нам Лемківщиною, Бойківщиною й Гуцульщиною, з Поділлям, Волиню, Київщиною, з далеким Поліссям та Кубанщиною і з усіми іміґрантами в Америці, Азії й Африці. І як наш нарід жиє далі, бореться, працює, то й Чехи мусять з часом признати, що український нарід є, жиє, працює й бореться. Я бачу вже досить признак того нового зрозуміння України серед Чехів, освічених, розумних Чехів, і я певний, що наш нарід буде давати щораз більше доказів своєї живучости, а Чехи будуть щораз краще його розуміти".

УКРАЇНСЬКИЙ КОМІТЕТ ДОПОМОГИ БЕЗРОБІТНИМ І ВБОГИМ

В Галичині завязався **Український Комітет Допомоги Безробітним і Вбогим.** Центральне Бюро цього комітету міститься **у Львові, вул. Кілінського 3.**

Комітет має 3 відділи: для ведення акції допомоги безробітним і вбогим у Львові, Станиславові і Перемишлі. Є це поділ відповідно до трох епархій. Епархіяльним Комітетам підлягають Повітові Українські Комітети Допомоги і Парохіяльні Українські Комітети Допомоги. На чолі тих Комітетів стоять епископи, зглядно відпоручники ординаріятів, а по громадах парохи.

На чолі Українського Комітету Допомоги у Львові стоїть епископ о. д-р Іван Бучко, а його заступником є през. Володимир Децикевич.

В звязку з цею допомоговою акцією видано бідозву **„На поміч безробітним і вбогим",** підписану митрополитом Андрієм Шептицьким і 6 іншими галицькими українськими католицькими епископами. В тій відозві, яку передруковано в краєвих ґазетах, читаємо між іншим таке:

„Всечесному Духовенству і Вірним Божий мир і Архієрейське Благословенство.

„Живемо в часах, коли убожество, нужда і фізичні та моральні терпіння мов хвилі ріки, що виступила з берегів, заливають краї та держави нового і старого світа. Ті нещастя найтяжше доторкають населення тих країв, які були тереном крівавих змагань в часі великої світової війни. Гураґан війни, який кількома наворотами переходив через українські землі, стер з лиця землі богато цвітучих осель, знищив велику скількість рільних господарств і варстатів праці, спричинив смерть соток тисяч людей, а знову таку саму велику скількість людей зробив каліками без рук і ніг, відібрав здоровля і спосібність до праці. По тих жертвах війни залишилися тисячі вдів, сиріт і старців без ніякої помочі, без спроможности життя.

„На виснажені війною народи прийшли нові нещастя. Під теперішню хвилю переживає світ, переживають Українці, одну з найтяжших господарських кріз, які знає історія. В застрашаючий спосіб поширюється на селі і в місті безробіття. Даремно безробітні шукають праці; вони її найти не можуть. Вони не мають дуже часто засобів на заспокоєння найконечніших потреб; вони і їх рідні просто примирають з голоду.

„Десятки і сотки тисяч вдів, сиріт, інвалідів, калік, старців, бездомних, безробітних витягають до нас руки з проханням о хліб, о працю, о дах над головою.

„Одною з головних причин нещасть, які навістили людство з війною й велитенськими зброєннями держав включно, є те, що капіталізм знехтував засади християнської етики і моралі. Бачимо, що в світі не було ніколи стільки золота і нагромаджених засобів поживи, стільки великих богацтв, як під теперішню хвилю, а рівночасно стільки біди й нужди, стільки сліз і терпіння. Це вина капіталізму.

„Лише діяльна любов ближнього і християнське милосердя не словами, а ділами, зможе спасти людство з дотеперішньої недолі, яку воно переживає.

„Та важка недоля теперішних часів мусить зворушити наші серця і викликати в них почування милосердя для нещасних і бездомних.

„Соткам тисяч нещасних, потрібуючих помочі, грозить просто смерть від голоду і холоду. Церква, духовенство й вірні мусять в імя любови Христа дати їм поміч. Матеріяльну, моральну і релігійну поміч. Ніхто не сміє казати, що з огляду на господарську крізу є це неможливим. Найкращі памятки і діла милосердя зацвітали в часах загального зубожіння і руїни. Поділитися з голодним останнім кусником хліба та злишньою одежею, дати нещасним душевну і релігійну потіху, розрадити в горю, потішити в нещастю, це правдива християнська любов. Вона прожене з сердець нещасних огірчення та зневіру, ненавість і розпуку й приверне їм віру в Бога й людей.

„Допомогова робота мусить бути загальною на цілім просторі наших Епархій.

„Най не замикаються ваші серця на голос Ісуса Вчителя. Прийміть глибоко в душу Христове слово. „Добре робіть ближнім, нічого за те не сподіваючися (від людей), а буде нагорода ваша велика — так каже Христос — і будете синами Вишнього, бо Він добрий для невдячних і злих.

„А ви, убогі і потребуючі помочі, не попадайте в зневіру, не тратьте надії на Божу поміч. Памятайте, що ви діти Отця небесного, котрий годує птиці небесні й убирає пільні лелії.

„Не сумнівайтеся в Боже Провидіння, що виратує ціле людство з тої страшної крізи, як тільки воно звернеться до Бога з довірям, як колись Апостоли: „Господи, спаси нас, бо погибаємо".

В. Яргорин.

ВІДВОЙОВАНЕ МІСТО

(Історичне оповідання).

(13)

— Чого ти сюди прийшов, чого ти прийшов?! — Софія спитала, коли він сів коло неї і обіймив її стан. — Щоби ми обі, поки ти тут, примирали зі страху?

— Чого я прийшов?... Наші виганяють Ляхів геть за Дніпро. Наші брати за Дніпром поженуть ворога ще далі. Наше військо іде також на Оршин. Мій полковник вислав мене, щоби я провідав, як тут є: які ворожі сили і чи правобічні козаки далі хочуть з нами воювати... Правду кажучи, я вже знав, як тут є. Та мене кортіло тебе побачити і побалакати з тобою.

— Я за те тобі вдячна не буду, бо тим ти великого жаху нагнав нам... Що то буде, як тебе спіймають? Що то буде?!

— Тим ти не журися, бо наші вже недалеко. Як не спинить їх що непредвиджене, то вони вже завтра будуть тут.

— Ось, аж тепер бачу, який ти легкодух. Щоби мене бачити на пару годин, чи одну днину скорше, ти пхаєшся в таку небезпеку?

— Ти ту небезпеку бачиш більшою, як вона справді є. Хоч би мене спіймали, то тепер, саме тепер, мені не грозить ніяка небезпека. Я знаю дуже добре, що наказний полковник Білюх тільки примушений пішов на нас. Таксамо примушені воювати з нами інші правобічні полковники. Тепер вони всі проти свого гетьмана Тетери і проти Ляхів. Білюх вже від довшого часу не знає, на котру ногу станути. Тепер, як побачить, що наші горою, перейде до нас. Як на таке не рішиться, то бодай нікому з нас не вдіє нічого злого.

— Коби то він один був паном тут! — перебила Софія. — Оршин має двох панів. Один козацький полковник; другий ротмістр польського війська. Полковник є тут начальним отаманом, та він під оком ротмістра. Про безпеку міста дбає ротмістр, бо такий приказ гетьмана Тетери. Ротмістр робить, що йому захочеться. Як зробить що проти волі полковника, то пропало, бо полковник про се довідається все запізно. Що з того, що полковник може не позволить розстріляти тебе, як заборона прийде тоді, коли ротмістр тебе вже розстріляє?

— Воно справді погано! — замітив козак.

В тій хвилі всі троє нараз підвели голови і стали наслухувати. Чути було тихий, раз-у-раз голосніший хід кількох, остро ступаючих людей. Не сумнівалися, що то йде військова патруля. Нараз марш утих. Як не коло хати, то десь зараз перед нею.

Софія схопилася, взяла Павла за руку і потягнула його до сусідньої кімнати, в котрій не світилося і в котрій вікна виходили на подвіря. Ледви вони щезли в сусідній кімнаті, хтось застукав до віконниці. Середичева приступила до вікна і спитала голосно і не дуже ввічливо:

— Хто там? Що за мара товчеться поночи і непокоїть людей?

— То свій... приятель, — відповів голос Шидзінецького. — Вибачайте, що так пізно непокоїмо вас. Будьте ласка, відхиліть троха віконницю, бо мені треба про щось спитати вас... То патруля.

Середичева будьтоби не пізнала, хто то говорить, отже відповіла сердито:

— Щож я маю спільного з патрулею? Яким правом ви нападаєте на мою хату? Голота! Завтра пожалуюся вашому ротмістрови. Не погладить вас по головці!

— То таки я сам! — відповів ротмістр. — Прошу вас, відчиніть... Тільки одно питання.

Середичева відхилила віконницю, питаючи:

— Яке питання, пане ротмістр? Вибачайте, що я не зараз відчинила. Та я й не думала, що ви самі ще так пізно товчетеся по місті... Отже, що вам треба знати?

— Один з водовозів поїхав по траву і не вернувся. Він пропав і осел пропав...

— А мені нащо се знати? — жінка спитала, неначе би дуже зчудована.

— Одна патруля, що переходила попри вашу хату, бачила, що один з водовозів, один з обох кулявих, стояв коло вашої хати і ковтав у ваші двері. І я, саме в тім часі бачив на вулици кулявого з візком, повним трави. Він з візком і з ослом щез, отже він осла і візок вкрав. Я хотів би знати, чого він до вас навідувався...

— Хібаж ви не знаєте, чого такий до мене міг навідуватися? Хібаж водовози не знають, що й я пю воду, що й я маю корову і мені потрібна трава? Не дивуйтеся, що людям він воду і траву приставляє в ночи. В днину він сего не може зробити, бо від досвіта до вечера мусить робити у вас панщину.

— Колиж бо він цілком пропав з ослом. Осел був наш. Він його вкрав.

— То ви може гадаєте, що я злодія разом з вашим ослом сховала в моїй хаті?! — Середичева аж крикнула.

(Дальше буде).

НА БІЖУЧІ ТЕМИ.

ВСЕ БАЧАТЬ, КРІМ ЛЮДЕЙ.

Кавкаські народи бувшої Росії з великою повагою й пошануванням ставляться до українського поета Т. Шевченка за його твір „Кавказ", в якому Т. Шевченко ґеніяльно, в кількох рядках, напятнував російський імперіялізм та змалював страждання кавказьких народів під царським пястуком.

Російський поет А. Пушкін також написав вірш „Кавказ", в якому він змалював чудову природу кавказьких гір та величний лет орла над ними. Порівнюючи ці два вірші двох ґеніяльних поетів, Кавказці говорять нам: „Ваш Шевченко приехал на Кавказ і чалавека увідел. Написал он про страдання нашого чалавека і протестувал против расійскаво імперіялізма. А приехал їх Пушкін, чалавека не увідел! Казбек, гору увідел, увідел орла над Кавказом. Русскаво орла увідел і прославіл его".

Тому „Кавказ" нашого Т. Шевченка перекладено на кілька мов кавказьких народів, а їх діти вивчують цей вірш напамять. Пригадуєш отсе, коли читаєш та слухаєш оповідання комуністичних попихачів, чи „знатних іностранцоф", що навідують радянську Росію. Вони всі розповідають з захопленням про музеї, про мавзолей Леніна, про фабрики, про природу, про пятилітку. Про „все" говорять і „все" бачили. Лише **людей не бачили, лише про нарід мовчать.** Томуж то й наша любов до їх оповідань такасама, як любов Кавказців до А. Пушкіна з його „Кавказом".

„УКРАЇНСЬКЕ ПИТАННЯ РІШИТЬСЯ У ВАРШАВІ".

Отаке сказав польський міністер Залєський. Для Українців це не новина. Адже ми в Женеві, чи деінде, не шукаємо розвязання українського питання, а хочемо лише показати тим, котрі тепер торгують долею світа, що їх „козир на сході Европи" є дуже гнилий і небезпечний. Ми хочемо їм лише показати, що, говорячи про право й справедливість, вони самі творять безправство й несправедливість. Колись це пригодиться, як ми будемо підводити остаточні свої порахунки з Варшавою.

Українці добре знають, що не буде вирішення української справи під Польщею доти, доки не „задрожить Варщава", як це співається в нашій стрілецькій пісні. Ми знаємо і є певні, що українське питання на Західній Україні рішиться у Варшаві, але не в такий спосіб, як говорить пан Залеський, а в такий, який віками випохав і омріяв український нарід, а саме, що лише на руїнах польської держави й її столиці Варшави повстане свобідна українська земля.

КОРОТКА ПАМЯТЬ, ЧИ МОЖЕ ЩО ІНШЕ?

Бувший редактор „Канадійського Фармера", Біберович, хоче, щоб „Свобода" назвала точно ті статті, які його ґазета передрукувала зі „Свободи". Шкода часу й місця в нашій ґазеті. Порадимо лише, щоб сам бувший редактор заглянув до старих чисел своєї ґазети й подивився там, скільки його ґазета забрала зі „Свободи", хоч би, наприклад, статті „Український Пантеон" — життеписи українських письменників.

Таксамо не зашкодить перерахувати статті з підписом „Сновида", чи які інші. Варто це зробити „Канадійському Фармерови", щоб відсвіжити память свого бувшого редактора, котрий тепер за „блискуче" провадження ґазети пішов на „зелену пашу" зі своїм шефом-менаджером, славнозвісним В. Курдидником.

ВЛАСНА ПИХА ЗАІДАЄ.

Ота клята пиха, оте непомірне „Я" розідає й затроює наше життя. Ще й досі між нами є багато таких осібняків, які кажуть, що „коли мене там нема, що коли то не „Я", не „Ми", а хтось інший, то все те нічого неварте, шкідливе й непотрібне. Тільки там, де „Я" та „Ми" — оті „Ми", що також покриваються моїм „Я", все добре й все гаразд". Проклятим привидом давить оте „Я" й часто людям мариться щось таке страшне, що вони верзуть несамовите та виписують з переполоху ріжні нісенітниці.

А другі, з отою болячкою „Я", не хочуть приступити до ніякої спільної праці, хочби найширшого національного, чи громадського значіння, коли тій праці дав ініціятиву не „Я", або не хтось „з наших". На тлі того мерзеного „Я" виростають між нами гуртковщина, нездорова партійність, парохіяльщина, що розідають наше еміґрантське життя. Правда, вже багато загоєно таких язв; вже неодно отаке „Я" пішло в забуття; але ще не усунені всі язви, ще треба далі з ними боротися, але боротися позитивною й творчою працею тих, для кого імперативом у діяльности й поступованню є не те „Я", а виключно загальний, громадський та національний інтерес. Коли будемо так активно й реально працювати, то скоро по отих „якалах" і сліду не лишиться.

Пошлюбна подорож.

— А, добрийдень, ви що тут робите в Маямі?

— Я в пошлюбній подорожі.

— А деж жінка?!

— Вона не їхала зі мною, бо вже знає Маямі.

ПАМЯТИ НАРОДНЬОГО РОБІТНИКА.

(На могилу бл. п. о. Й. Пелеховича).

Дня 20 січня б. р. зійшов до гробу бл. п. **о. Йосиф Пелехович,** довголітній член У. Н. Союза, ревний священик і щирий народній робітник.

До У. Н. Союза вступив покійний дня 23 грудня 1910 р., а в останніх часах належав до 147 відділу. Був завжди горячим прихильником У. Н. Союза, як дійсно народньої орґанізації.

Покійний родився дня 18 березня 1870 р. в селі Ваневі, повіт Сокаль, Західня Україна, де його батько Клементій, був парохом. В родині було 13 дітей, а всіх їх виховано на добрих синів і доньок українського народа. Покійний ходив до ґімназії у Львові у був на вихованню в патріотичнім домі матери д-ра С. Федака, де набрався того горячого патріотичного запалу, якого в Покійнім завжди було так багато. Ставши священиком, був Покійний сотрудником при батькови, а потім парохом у селі Крампна, повіт Ясло, на нашій Лемківщині. А тоді на Лемківщині царювало виключно москвофільство. За почином Покійного засновано читальню „Просвіти" і Райфайзенську касу, а це було великою новістю на Лемківщині. Покійному приходилося богато витерпіти від священиків-сусідів, самих москвофілів, а також і від народа, коли доводилося викорінювати поганські звичаї, як приміром звичай каменовання при домовині померщого.

В 1910 р. прибув Покійний до Злучених Держав. Тут відразу вписався в ряди Союзовців і брав завжди, деб не був, живу участь у кождій народній праці.

За почином Покійного засновано Стейтову Українську Орґанізацію Стейту Конетикат, заходом якої відбулося в 1919 р. велике українське стейтове віче в Ню Бритен, Конн. З нагоди цього віча видано англійською і француською мовою брошуру про українську справу, яку розіслано ріжним визначним европейським політикам котрі обмінялися з Покійним листами. Між іншими відповів француський премієр Клемансо, а також тодішній президент шведського сенату, котрий, наскільки собі пригадую, називався Левицький. Він то написав леста по англійськи, але зазначив, що жалує, що не може написати по українськи, хоч походить з українського роду, бо його дід походив з Галичини. Лист був повний симпатії до українськоських визвольних змагань.

Покійний викликав був у своїм часі в Бостоні велику сензацію своїм виступом проти урядового приняття містом ґенерала Галєра. Майор міста вів навіть переслухання ріжних свідків. Бостонські Жиди тоді також заявилися проти цього приняття, а американська преса розписувалася про це в передовицях. Вся польська преса в Америці не могла знайти слів обурення на Покійного за цей його протест.

Покійний був замішаний також в церковно-народну боротьбу. В ній видержав характерно на своїм становищу до кінця свого життя. Боронив народніх прав, хоч і від народу довелося йому витерпіти гірку чашу, і то навіть в останніх хвилях життя. Але ніщо його не зломило. Був великим народолюбцем, людиною гуманною і великим ворогом усіх тих, що не дають нашому народови визволитися з духової і політичної неволі. І тому й виступив проти еп. Богачевського і Назарука, бо вважав, що їх політика веде до закріплення кайдан, які наложили вороги на наш нарід. І тому не підписав вимаганої Римом заяви льояльности еп. Богачевському, бо не хотів кривити душею і поступати проти свого переконання, а хотів остатися льояльним тим ідеалам, у яких зріс і виховався.

Покійний брав участь у ріжних народніх зїздах. Брав теж активну участь в останнім конґресі Обєднання, коли то обговорювано способи, як зареаґувати американським Українцям на польську звірську „пацифікацію".

Ще не так давно був Покійний як головний урядник Обєднання на річних зборах Обєднання і випитував краєвого делеґата про ріжні краєві справи, виказуючи велике зацікавлення долею рідного краю.

При кінці годиться ще згадати про велику любов Покійного до своїх дітей. Стягався з останнього, щоби дати їм як найкраще образовання. І виховав їх на добрих Українців. В Шикаґо живе син Покійного, адвокат Богдан Пелехович, в Ню Йорку практикує д-р Неоніля Пелехович, дочка, а з двох других дочок одна покінчила каледж, а друга докінчує медицину.

Покійний залишив по собі щирий жаль між усіми, що його знали, бо хоч би і хто не годився з деякими поглядами Покійного, то кождий мусів його пошанувати за його характер та ідейність.

ГОЛОВНИЙ УРЯД У. Н. СОЮЗА.

ГОЛОВНИЙ ПРЕДСІДАТЕЛЬ:
МИКОЛА МУРАШКО,
852 Clifford Ave., Rochester, N. Y.

ГОЛОВНИЙ МІСТОПРЕДСІДАТЕЛЬ
ВАСИЛЬ ГРИЦКО,
161 Tilghman Ave., Allentown, Pa.

ГОЛОВНА МІСТОПРЕДСІДАТЕЛЬКА
ЮЛІЯ БАВОЛЯК,
60 S. Tamaqua St., McAdoo, Pa.

ГОЛОВНИЙ РЕКОРД. СЕКРЕТАР:
ІВАН КАШТАНЮК,
81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

ГОЛОВНИЙ ФІНАНС. СЕКРЕТАР:
РОМАН СЛОБОДЯН,
81-83 Grand Street, Jersey City, N. J

ГОЛОВНИЙ КАСІЄР:
ВАСИЛЬ ЛЕВЧИК,
48 Washington Ave., Elizabeth, N. J.

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:
ОНУФРІЙ ШАРАВАРКО,
137 W. Muire Ave., Hazleton, Pa.
о. ГРИГОРІЙ ПИПЮК,
Box 314, Butler, Pa.
о. д-р ВОЛОД. КЛОНДНИЦЬКИЙ,
1729 Elizabeth St., Scranton, Pa.

МЕНАДЖЕР „СВОБОДИ":
ПЕТРО МАЦІЙОВСЬКИЙ,
81-83 Grand Street, Jersey City, N. J

РАДНІ:
Др. М. КЛИМ,
5037 N. Kingshighway Blvd., St. Louis, Mo.
Інж. ВОЛОДИМИР МАЛІЄВИЧ,
344 Becks Run Road, Pittsburgh, Pa
Т. МИХАЛЬЧУК,
4444 Sobieski St., Detroit, Mich.
АННА БОЙКА,
Box 126, Mahanoy Plane, Pa.
СТЕФАН ЗАБЛОЦЬКИЙ,
155 Wythe Avenue, Brooklyn, N. Y.
СТЕФАН СЛОБОДЯН,
4323 N. 16th St., Philadelphia, Pa.
о. В. СПОЛІТАКЕВИЧ,
29 Chestnut St., Yonkers, N. Y.
МАРІЯ (Ольшаницька) РОЗУМІЛО,
2967 W. 14th St., Cleveland, Ohio.
ОЛЕКСАНДЕР ПИТЛЯР,
17 East 3rd Street, New York, N. Y.
ПАВЛО СТАДНИК,
331 Second St., Trenton, N. J.

Головна канцелярія У. Н. Союза находиться у власнім домі під числом 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Telephone: 1838 Montgomery.

— Чи ти чув, що купець Кущак збанкротував зовсім?

— То той самий, який віддав свою дочку за Колодрібку?

— Той самий.

— Уявляю собі, як здуміється Колодрібка, коли довідається, що оженився лише з любови.

З ЖІНОЧОГО РУХУ.

ACTIVITIES OF UKRAINIAN CIVIC CENTER.

The Ukrainian Civic Center held a short business meeting on Tuesday evening of February 2nd, at the quarters of the Ukrainian Republican Club, 46 St. Marks Place, N. Y. C. After the meeting we heard Mr. Renee Smith's lecture. This was given at the Ukrainian Hall.. Mr. Smith spoke on Great Britain, League of Nations and the Future of the Ukraine. His message to all the Ukrainians ran as follows: **In order to attain our purpose we Ukrainians must unite under the banner of Freedom, with one chief thing in mind, to accomplish a Big Deed.** We were very much impressed, **the message harmonized with our ideas;** the placing of all our efforts upon the outside world; just contra to the work of the Ukrainians until now. There is no necessity to exert all our energy in finding fault with what we are doing instead of striving ahead to accomplish greater things.

Mr. Smith reminded the audience that the Ukrainians do not stand alone in their struggle for freedom, but are linked with all the emancipatory movements in other races all over the world. He called us to remember that when we will obtain our freedom we should not become oppressors as Poland is now doing, but that as Poland is now doing, but that the Ukrainians should re-create justice to those nationalities that are found among Ukrainians.

Mr. Revyuk, the chairman of the evening, thanked Mr. Smith for his interesting talk and assured him that the Ukrainians had the feeling about other nationalities he spoke about. When the Ukrainians had their own freedom as an Independent State in 1917, when the Ukrainian parliament and government proclaimed and introduced into practice the national-personal autonomy for all non-Ukrainian minorities in Ukraine.

It gives me great pleasure to announce that George H. Sibley, president of the Young Men's Republican Club of N. Y. C., and Mr. Edward Corsi, Commissioner of Immigration at Ellis Island were the speakers at a meeting of the New York City Civic Center on January 27th, at the 15th A. D. 122 E. 83rd St. Following the speeches there was an open forum. We cordially invite all to attend these fourth Wednesday meetings. We also invite all Ukrainian girls who wish to get acquainted with our program to **join us at our close meetings which are held every Tuesday at 46 St. Marks Pl., N. Y. C.,** commencing at 7 o'clock in the evening. The fourth Tuesday's meetings will be dropped in order that we may attend the meetings on Wednesday with the N. Y. C. Civic Center.

Katherine E. Schutock.

— Як вам подобається, пані Каламарчук, ваше нове мешкання?

— Дуже добре, лише хіба те, що в сусідстві мешкає якесь молоде подружа й усе сваряться.

— О, то не дуже приємно.

— Самособою, та найгірше, що то Шведи, тому я ні словечка не розумію з їх суперечки.

МІТІНГИ ВІДДІЛІВ У.Н.СОЮЗА

РОЧЕСТЕР, Н. Я. Тов. Вільні Козаки, від. 316, повідомляє своїх членів, що надзвичайні збори відбудуться в четвер, 11-го лютого, точно в годині 8-мій ввечір. Кождого члена є обовязком явитись раз в місяць на зборах. Проситься кождого члена вкладки платити що місяця; хто не заплатить буде суспендований та втратить всяке право до запомоги. Котрі члени ще не доплатили до цертифіката, проситься що місяця при вкладках сплачувати; котрий член не схоче сплачувати, то уряд Тов. мусить поступити після статута, а тоді щоб не було нарікань. — І. Майка, предс.; М. Гримарчук, кас.; В. Гурянський, секр.

ШИКАГО, ІЛЛ. Бр. св. Апп. Петра і Павла, від. 220, просить своїх членів з причини замкнення банку, в котрім Братство складало гроші на чековий рахунок, прибути на мітінг дня 13 лютого. Члени, що не платять більше як три місяці, будуть суспендовані задля браку фондів. Проситься тих членів, що можуть заплатити кілька місяців наперед, щоби безробітних довгуючих членів не наражувати на більшу втрату. Оден за всіх, а всі за одного. — Петро Жовнірчак, предс.

КЛІВЛЕНД, О. Бр. св. Василія Великого, від. 384, повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться як звичайно в другу неділю по першім, то є 14 лютого, зараз по Сл. Божій, в гали церковній. Проситься довгуючих членів вирівнати свої вкладки. Також взивається тих родичів, котрих діти належать до У. Н. Союза, щоби вони памятали за свої діти і платили місячні вкладки, впротивнім разі довгуючі будуть суспендовані. Уряд на 1932 вибраний як слідує: Іван Кухта, предс., Дмитро Рибачок, кас., Василь Тимчина, секр.

ГЕМТРЕМК, МІШ. Тов. ім. Маркіяна Шашкевича, від. 94, повідомляє своїх членів, що місячні збори будуть відбуватись в другу неділю в місяци, в годині 1-ій пополудни, в гали Горож. Клюбу, 2376 Грейлінг ул. Слідуючі збори відбудуться в неділю, 14-го лютого. Нововибраний уряд взиває кождого члена і членицю являтися на кождих місячних зборах та по можности вирівнювати свої залеглости. В противнім разі уряд буде поступати після приписів статута. — Ів. Заблоцький, предс., М. Кудлик, секр. 8630 Ломикін ул.

КЛІВЛЕНД, О. Бр. св. Петра і аПвла, від. 102, повідомляє своїх членів, що місячний мітінг відбудеться в неділю, 14-го лютого, зараз по Сл. Божій, в гали церковній на Калидж ул. Проситься довгуючих членів старатись по можности сплачувати свої довги. Братство закладає за членів вкладки, але стільки не можна, тому треба потрохи сплачувати. Котрі члени довгують ще з тамтого року, а не зголосяться сего місяця, будуть суспендовані. — Мафтей Притуляк, предс., Микола Бусько, секр.

ДІТРОЙТ, МІШ. Тов. ім. Івана Франка, від. 146, повідомляє своїх членів, що збори відбудуться в неділю, 14 лютого, в годині 1-ій пополудни, в Укр. Школі, 12340 МекКей Еве. Просимо всіх членів явитися на зборах, бо маємо важні справи до обголошення, як справа реформи обезпечення, злуки відділів і другі, котрі мусять бути полагоджені на зборах. Просимо тих членів, що довжні за вкладки, щоб принесли хоч троха, а решту знов Вам почекаємо до якогось часу. Звертаємось до наших членів, щоби не вписували своїх дітей до чужих асекурацій, а тільки до У. Н. Союза. Тож то наше і маємо ліпші привілеї і більш користи, як в чужих асекураціях. — П. Андрушків, секр.

ДІТРОЙТ, МІШ. Бр. св. Ів. Хрестителя, від. 292, подає до відома усім членам, що на річних зборах 27 грудня затверджено тих самих урядників, що були в 1931 році, а то: Н. Романів, предс.; Д. Запотічний, заст.; Петро Кізел, секр. фін.; Павло Ващук, секр. рек.; Теодор Медвідь, кас.; Б. Шкільник, заст.; Іван Боднар, Ілько Андрусевич і Онуфрій Шеремета, контрольори; Володимир Дідик і Ілько Стефаняк, доглядачі хорих. Збори відбуваються як і передше в другу неділю по першім, в гали при Кліперт ул. Слідуючі збори будуть 14 лютого. Проситься членів не занедбувати своїх обовязків зглядом плачення вкладок за себе і за своїх дітей. З усякими братськими справами голоситись до секретаря Peter Kizel, 6415 Perkins, Ditroit.

ГУДСОН, Н. Я. Бр. св. Йосафата, від. 273, повідомляє всіх своїх членів, що на річнім мітінгу 10 січня вибрано уряд як слідує: Михайло Лібрук, предс.; Стах Козуб, заст.; Ілько Лисогір, кас.; Юстин Федек, заст.; Павло Маряк, секр.; Михайло Гриб, заст.; Тимко Долинський і Петро Слопко, контр. комісія; Михайло Марцінюк і Петро Гапа, доз. хорих на Гудсон; Андрій Ярощак і Іван Деревеньчак, доз. хорих на Грін пертї; Катерина Козуб і Марія Ткач, для члениць. Мітінги мають відбуватись в 2-гій неділю по 1-шім. Слідуючий мітінг відбудеться 14 лютого, у звичайнім місци. Проситься кождого члена прибути на мітінг бо є важна справа до полагодження.

КЛІВЛЕНД, О. Тов. Сокіл, від. 336, повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться дня 14 лютого, в неділю, в годині 1-ій пополудни, в У. Н. Домі. Проситься всіх членів прибути на збори, бо є важні справи до вирішення, а особливо справа злуки з другим відділом У. Н. Союза. Тому присутність кождого члена конечна. Також проситься забрати свої календарі і вирівнати свої залеглости. — Тимко Кальмук, рек. секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Я. Тов. ім. Т. Шевченка, від. 289, повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 14 лютого, точно в годині 2-ій. Проситься всіх членів і члениць прибути на ті збори, бо маємо важні справи до полагодження. — А. Архетка, секр.

МІКІСПОРТ, ПА. Тов. Запорожська Січ, від. 132, повідомляє всіх місцевих і позамісцевих членів, що місячні збори відбудуться дня 14 лютого, в годині 12.30 пополудни. День 14 лютого є неділя, тож кождий місцевий і позамісцевий член і членицяя мають прийти на ті збори, бо є важні справи до полагодження. Кождий член, що стоїть у відділі і У. Н. Союзі, не робить тим комусь ласки і тому уряд відділу не довгує, коли не явиться на сі збори буде просить, а повідомляє кождого члена, що покараний тим, що буде суспендований з У. Н. Союза. Відділова каса з кождим місяцем порожніє, тому кождий член, коли хоче належати до У. Н. Союза, мусить платити кождого місяця. — Гр. Куницький, голова, П. Гальма, рек. писар.

ДІТРОЙТ, МІШ. Тов. Запорожська Січ, від. 75, подає своїм членам до відома, що мітінг відбудеться дня 13 лютого, в годині 1-ій пополудни, в гали де звичайно. Проситься членів конче явитися всі як один на тім мітінгу, бо є дуже важна справа до полагодження, якої кілька членів не може рішати. Проситься довгуючих членів хоч в части сплачувати свої залеглости, бо коли і ся просьба не поможе, то уряд поступить після статута. — Василь Чмир, предс.; Іван Стлупецький, кас.; В. Тарас, секр.

ПОДЯКА.

Я, нижче підписаний, член 213 від. У. Н. Союза, складаю щиру подяку головним урядникам У. Н. Союза за уділення мені допомоги з фонду запомогового в сумі 50 долярів, які стали для мене й моєї родини великою поміччю в моїй тяжкій недузі. Горнімся усі до У. Н. Союза, бо тільки там в разі каліцтва або невилічимої недуги можна дістати поміч.

Петро Яворський,
Байон Н. Дж.

ЧАРОДІЙНА БОЧКА.

(Китайська казка).

Жив раз у Китаю бідний чоловік, що мав маленький кусник поля і сам його справляв. Одного дня, як перекопував землю, натрапив лопатою на щось тверде. Почав розкопувати й викопав із землі велику бочку. Втішений заніс її домів і велів своїй жінці очистити її. Жінка взяла щітку й почала чистити нею бочку, коли нагло щітка виховзнулася їй з рук і впала до бочки. І на диво, бочка зараз же виповнилася по береги щітками. А коли якусь щітку витягнулося, бочка наповнялася знову.

І чоловік почав торгувати щітками. А як колись в домі його не було зайвого гроша, тепер знайшлися вже і покладні гроші. Одного дня трапилося, що в бочку впав золотий гріш. Зараз же зникли щітки й бочка наповнилася грішми. Тепер уже чоловік не потребував працювати. Чародійна бочка давала йому стільки грошей, скільки він лише забажав, і бідний рільник став великим богачем.

А мешкав у цього чоловіка його батько, який був дуже старий і не міг уже працювати. І велів йому богач лопатою вичерпувати гроші з бочки, від раннього ранку до ночі. А коли старуган зморився і відпочивав, син кричав на нього, що він лінтяй і в нього даремно хліб їсть.

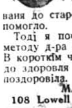
І сталося одного дня, що старця опустили сили; він упав у бочку мертвий. А бочка сейчас наповнилася мертвими старцями. Тоді син мусів витягати з бочки трупів і їх хоронити й заплатив за це всі гроші, які вигребав з бочки. А коли видав останній гріш, бочка розсипалася в кусники й негідний син став бідний, такий, як був передше.

НАВІТЬ НАЙБІЛЬШЕ ХОРІ НЕ ПОВИННІ ТРАТИТИ НАДІЇ

Недавно винайдено новий інструмент НЮРОКАЛАМЕТЕР, який має велике значіння для хорих людей.

Немов чудесне око — цей інструмент прогляне всі части людського тіла — тимсамим виказує, де є причина людської хороби. Як ріжні хороби не називалибся — приміром: болі голови, грудей, жолудка, нирок, недокровність, параліж, ревматизм, нервовість, колення в крижах, лопатках, колінах, безсонність, жовчеві каміння, всякі так звані жіночі недомагання і діточі слабости — кожда з сих хоріб має свою остаточну причину. Кожлий хорий — по приложенню сего інструменту до тіла — буде власними очима бачити, де знаходиться причина його хороби. Офіс д-ра Joseph Miller, 99 Harrison Pl., Irvington, N. J., має сей знаменитий інструмент для вигоди і потреби хорих людей.

Всі, що підупали на здоровлю — без ріжниці, чи їх хороба треває довго чи коротко — нехай будуть доброї думки. З найгіршої хороби можна повернути до здоровля, коли дійсна причина слабости є добре розпізнана. Місце і причину Вашої хороби покаже докладно новий інструмент НЮРОКАЛАМЕТЕР. Зайдіть до офісу враз з Вашими кревними і знакомими, нехай вони також переконаються на власні очи.

Моя недуга була дуже тяжка і довга, здавалося мені, що вже ніколи не вернуся до здоровля.

Я терпіла кілька літ на болі голови, шлунка і тіла. Я удавалася за порадою до лікарів і уживала всякі лікарства, вони не помагали. Також їздила на лікування до старого краю, і це мені не помогло.

Тоді я постановила попробувати методу д-ра Миллера і не завелась. В короткім часі я почала приходити до здоровля і сил, вкінци я цілком поздоровіла.

МАРІЯ МУХА,
108 Lowell St., Carteret, N. J.

В моїх недомаганнях жолудка і колення в боках приноровлював я природну методу д-ра Миллера з надзвичайно добрим вислідом.

Поручити можу тому д-ра Миллера совісно кождому хорому.

ЙОСИФ САЛИГА,
421 E. 74th St., New York City.

Через 2 роки я терпіла сильно на шлунок. Нічого не помагало — наконець через лічення д-ра Миллера я виздоровіла.

СУЗАННА ВИПАРЕНА,
147 Leslie Street,
Newark, N. J.

Через три роки я терпів сильно на колення у правому боці і неприємні болі в лівому боці. Уживав я всякі лікарства, але болі не щезали. Тільки коли я піддався лікуванню методам д-ра Миллера, болі почали уступати і нині я цілком здоровий.

В. ХОМИЦЬКИЙ,
389 — 16th Ave., Irvington, N. J.

Dr. Joseph Miller, D. C. Ph. C.
99 Harrison Place, Irvington, N. J.
Telephone: ESSEX 3-7278.

ДОЇЗД ДО ОФІСУ: З Нюарку Springfield Ave. стріт-кара або „бос"; Clinton Ave. стріт-кара з написом Irvington або Clinton Ave. „бос" нумер 16. Доїзд до Harrison Place.

Офіс отворений кождого дня від 9-тої рано до 8-мої ввечір. В неділі і свята — від 9-тої рано до 1-шої пополудни.

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ

КАЛЄНДАР УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗА на 1932 рік

І ПРОДАЄТЬСЯ ПО 50 ЦНТ. З ПЕРЕСИЛКОЮ
ЗАМОВЛЕННЯ РАЗОМ З НАЛЕЖИТІСТЮ СЛАТИ ДО:
"SVOBODA"
81-83 GRAND STREET. JERSEY CITY, N. J.

INTERNATIONAL FUNERAL HOME
ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ
Й. ВІТЕК і Ф. СЛЯСКІ
ліценціований бальсаматор і похоронник
130 E. 7th STREET, ріг Ave. A, NEW YORK, N. Y.

КОМПЛЕТНІ ПОХОРОНИ ВЛАШТОВУЄМО ПО ТАКИХ ЦІНАХ:

$150.00
$250.00
$350.00

$450.00 (металева труна) і вище.
Тел. Orchard 4-3292-1297

До повищих цін входить ужиття каравану, автомобіля і величавої каплиці.
Бальсамовання тіла й обслугу виконує фаховий бувший бальсаматор для уряду Злучених Держав.
АВТОМОБІЛІ ДО ВИНАЙМУ.
Спеціяльність: спроваджування й висилання тлінних останків.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

БАВНД БРУК, Н. ДЖ.

Комуністичне представлення.

Не кожен з нас мабуть знає, що на віхтях можна писати неймовірні речі. Так, достовірно — можна! Однак до того уповажнені тільки безбатченки. Оті безбатченки мусять бути не прості, але расові — інтернаціональні! Мені попались під руки нюйорські „Віхті" з 23 січня 1932 р. Ну, звісно, що інтернаціональну писанину не легко розібрати, але я все таки дещо прочитав. Вичитав я там таке: „Немало праці йде на боротьбу з місцевими обставинами, в яких висуваються „кабанці", в роді патріотів, та всіми силами стараються вбити одинону Українську Робітничу Діточу Школу". Передімною лежить ще "Daily Home News" з 22 січня б. р. й "Somerset Messenger Gazette" з 26 січня б. р., де читаю таке в перекладі українськім: „Дві вистави лаштуються в неділю учениками Української Народньої Школи в Менвил, Н. Дж., в Польсько-Американській Галі. Музична програма хору з соткою співаків".

Чи не в Сірка очей позичив і товариш Е. А., коли виписує майже таке: „Єто, товаріщі, контрреволюція! Всех тягнут под стенку под сіньожелтий флаг. Под стенку їх! Смотрите! Красной платок им не нужен, не нравится!"

Ось у такому сенсі пишуть у своїх „Віхтях" оті, про котрих ще Т. Шевченко сказав „грязь Москви". Нарікають на ліх з інтернаціональні школи жовто-блакитники розбивають, а попраді вони самі розлітаються.

Ми зорганізували в трох місцях школи з 4-клясовим курсом навчання й наші школи тішаться симпатією загалу, бо наші діти пізнають у них „чиї вони, ким, за що закуті". В наших школах учить кваліфікований учитель педагог, за котрим є довголітня практика в шкільній науці. Він за свою працю має заслужене признання громадянства.

Тільки наші школи є щиро національні інституції, в котрих виховуються діти вірні Україні, готові до бою за її волю й до пожертв. Тільки в українських народніх школах не скривляються душі, не заразяться московською хворобою азійщини. Тільки дійсно українські народні школи виховують покоління, яке приспішить визволення Рідного Краю.

Наші школи дали кілька представлень, концертів, улаштували кілька свят, і родичі поглядно переконалися, що гріш свій вони не дають дармо на школи. Коли менвильська школа святкувала 1-шу річницю свого заснування 24 жовтня м. р., ми заімпонували так, що „товариші" не втнуть і за „10-літку". Наш хор „Київ" при Укр. Нар. Школі в Менвил співав так, що про нього писали й репортери з американської преси. Пише дальше рептилька, що „з представленням їм не везе". Коли ставлено драму „Нещасне Кохання" в Бавнд Брук, Н. Дж., в Колумбія Авдиторії, котра має 350 сиджень, то чого люди того вечера аж по вікнах дерлися, бо не було де сісти? А „товариші" висказувались похвально, хоч і ми без них завше обійдемося.

Пишуть дальше „Щоденні Брехні", що „як Робітнича Школа устроїть підприємство, то аж душа радіє" Фе! Що як у де вже „не по ленінському!" Хібаж інтернаціональні безбатченки мають душі? Талмудисти від комунізму ціле життя навчають їх, що вони бездушні, а тут прислужники Москви врізали: „аж душа радіє!" Ще цікаво сказати про моральний успіх комуністичної вистави „Борці за мрії", в якій комуністичний тип дуже по майстерному вдоволяв комуністичну публику своїми пейсами, носом та жаргоном. Це вже не лише не по ленінському, але не по троцьківському. Коли ставлено драму „Борці за мрії" в Милвил, Н. Дж., ми хотіли наочно переконатись, як то комуністичні душі радіють. Почалося представлення, а їх „публіка" скоро почала хропіти, так, що й нам позіхалося солодко. Вже по представленню довелося декого будити з публики. Хто встиг добре виспатися, то зовсім задоволений був, а хто довше тримався, бо всеж таки хотів побачити представлення, то той лаявся з недоспання: „А бодай їх шляк трафив з такою грою! Був на представленню „жовтоблакитників", то справді душа раділа, а тут якась біда, що й очі дивитися не хотіли". Отсе такий успіх! Аякже! Ага! Їх „ударники" ще з колядою ходили, з вертепом, тай дурили людей, що на церкву збирають; думали трохи зібрати на „комуністичну" коляду, а попились у дурнів.

Отсе так було справді в нас, а не так, як писали „Щоденні Брехні" з Ню Йорку.

Мирон Зорянів.

Подружє щастя.

— Не розумію, пані Голодрібська, як ваша дочка могла вийти за такого несамостійного та слабого чоловіка?

— Він не був іще такий, як моя Ірка за нього виходила!

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИННА ЗНАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА".

ТАРЗАН І ДОРОГОЦІННОСТИ З МІСТА ОПАР.

(59)

Одного полудня всі троє почули в повітрі запах людей. Обнюхуючи повітря, вони пішли в тому напрямкові, звідки той запах доносився. Попереду обережно йшов Тарзан. Його шкіра засмажилася на сонці так, що годі було розпізнати, що це колись був білий лорд Грейсток. Нарешті Тарзан дав знак рукою своїм товаришам-малпам, а сам почав підкрадатися, пригнувшись у високій траві. Вони наблизилися до табору людей.

Перед очима всіх трох розлягалася широка долина, а в ній арабський табор, обгороджений високим парканом. Це був табор Ахмета Зека. Тарзан і малпи вилізли на велике дерево й, заховавшись в його листю, розглядали, що робиться в таборі. Побачили вони, що один верхівець у білій киреї вихав з воріт табору. Тарзан зробив знак рукою своїм малпам і показав знаками, що їм треба спіймати того верхівця.

Всі троє вирушили поспішно навперейми з їздцем. Тарзан і малпи перестрибували з дерева на дерево, так, що, здавалося, вони перелітали в повітрю. Тяжкі їх тіла нагинали аж до землі могутні гиляки дерев, але їх мязи були такі міцні та пружисті, що, здавалося, це перелітали якісь гумові потвори. Нарешті всі троє опинилися на дереві, в напрямку якого їхав Араб, направляючись на північ до великої пустині.

Араб їхав спокійно й не поспішаючи. Він був певний, що йому не грозить ніяка небезпека. А вже він ніколи не міг припустити, що на його дорозі чекає дикун джунглів, який щойно кілька років тому був членом блискучого лондонського товариства. Араб уже минав велике дерево на своїм шляху, як під ним захрустнув в бік його кінь. Однечасно Араб почув, що пара міцних рук схопила його ззаду й з силою хтось кинув ним об землю.